

Kādreiz taču es cītīgi darbojos mākslas vingrošanas pulciņā un pat šajā kritiskajā brīdī aptvēru, ka bērnībā iegūtās iemaņas nav vēl zudušas. Tikai šoreiz tās nepavisam nederēja, jo es nevis pa tiešo iekritu tumšajā ūdenī, kas melnēja pāris metru zem manis, bet, it kā lecot no vingrošanas līdztekām, gaisā apmetu kaut ko līdzīgu kūlenim. Laikam instinktīvi centos nokļūt pēc iespējas tālāk no grāvja. Lai būtu sausumā.

Kaut kas manos aprēķinos bija sagājis dēlī, jo salto man neizdevās, es piezemējos nevis uz kājām, bet smagi nokritu atmuguriski uz kaut kā cieta un asa. Sāpes kā nokaitēts iesms izšāvās cauri manam augumam, atsitās pakausī, un es zaudēju samaņu...

Uz izmisuma robežas

Tā, lūk! Tāpēc tagad te guļu. Tepat rokas stiepiena attālumā no manis daži aizlūzuši zari no koka stumbra, kuru biju izmantojusi par laipu. Taču nu es nespēju piecelties, lai pa to ietu atpakaļ. Kur nu piecelties! Es pat nespēju izdarīt nevienu asāku kustību. Disks. Laikam atkal tas pats nolāpītais mugurkaula disks, ko kādreiz biju traumējusi. Bet varbūt ne tas, jo sāpes pavisam citādas. Varbūt krītot esmu gan satriekusi sprandu, gan kaut ko lauzusi mugurā? Ak jēziņ! Un tagad viens pagrieziens, viena nepareiza kustība, lai kāds no vietas izskrējis skriemelis vai tā drumsļa iedurtos muguras smadzenēs

un es paliktu paralizēta uz visiem laikiem. Arī pašlaik, mēģinot pakustināt labās kājas pēdu, tai cauri kopā ar aso sāpi izskrien dīvaina tirpoņa, tikpat kā elektriskā strāva.

Labi jau labi. Centīšos kādu brīdi nesakustēties. Nu, lūk! Pievēršu tikai acis un iztēlošos, ka esmu atlaidusies ābeļdārzā kāda koka pavēnī vai mēģināšu domāšanu uz kādu laiku vispār atslēgt.

Man likās, ka jau pietiekami ilgi esmu gulējusi sastingumā, taču mainījies nav itin nekas, jo pie mazākās kustības nežēlīgās sāpes atkal ir klāt. Deniņos arvien uzstājīgāk klauvē brīdinājuma āmuriņš. Dari! Dari kaut ko! Patiešām vajadzīga medicīniskā palīdzība. Turklāt steidzami, jo cerība, ka sāpes tāpat vien pāries pašas no sevis, izkūp kā širīta biežā migla. Pirmais, kas ienāk prātā, ir tas, ka iepriekš izdomātajam šīsdienas pasākumu scenārijam jāizdara ne tikai korekcijas, bet faktiski tas ir pilnībā izgāzies. Žēl, ka tā.

Nekad vēl neesmu zvanījusi uz 112, bet nu tas ir jādara. Arī Artim tūlīt jāpaziņo, kur es atrodos, jo viņš ir vienīgais, kas pārzina mežu un varēs pie manis atvest glābējus. Kreisā roka ir brīva, un ar to automātiski sāku taustīties gar sānu, kur kostīma kabatā parasti turu savu telefonu. Pirksti noslīd gar vecā treniņtērpa bikšu gludo sāna vīli un apjukumā savelkas. Šīm stubbajām biksēm kabatas taču nemaz nav!

Nav...

Vēl prāts neko nav aptvēris, bet baisa nojausma noplivinās kā pasaku raganas skrandainie brunči. Pati briesmone, savilkusi viepli ļaunā grimasē, čirkstoši smeļ. Kaut kur tālumā atsaucas kovārņa ķērksti.

Iekriti, iekriti!

Sāku apjaust, ka no šī brīža esmu uzņemta tikpat kā kādai neredzamai, bet ļoti svarīgai robežšķirtnei. Starp to, kas bijis, un to, kas būs. Mēdz teikt, ka tagadnes nemaz nav, ka ir tikai pagājušais un tas, kas vēl notiks. Pēc mirkļa, stundas, dienas vai gadiem. Ja tagadne, kaut sarāvusies kā šaura svītriņa, kaut saspiesta un saplacināta, tomēr eksistē, tad man pie tās jāpieķeras, ir jānoturas un jāatgūst līdzsvars. Jāsasien pārtrūkusī saite starp pagājušo un pašreizējo.

Piere jau ir norasojusi slapja. Tikai šoreiz ne tik daudz no sāpēm kā no šausmām. Kā zobodamies par gulošo, grāvja viņā pusē baltos skalu sānus spīdina uz priedes atlūzām uzkārtais groziņš, kurā palika mans mobilais.

Anglija ir aizslēgta, un atslēga ir nolauzta...

Ausīs atkal ieskanas šis bērnu dienu kalambūrs, atgādinot kādu citu bezizejas situāciju. Bet tas nav mierinājums. Kad pēdējoreiz to skaitīju, gulēju sniegā, apkārt valdīja tumsa, bet sirdi pušu plēsa dziļš izmisums, jo biju nodota un pazemota. Pašlaik tas viss palicis pagātnē, jo tikpat kā jauna āda mani apņēm pārliecība, ka tieku mīlēta, saudzēta, aprūpēta un varu staigāt, pēdām knapi skarot zemi, bet, ja uznāk vēlēšanās, brīžiem pat mazlietiņ palidot virs pārējo galvām. Vai var būt arī citādi? Vai atkal ne no šā, ne no tā var atgriezties izmisums un bezizeja? Tagad vasarā? Pusdienlaikā un tikai kādu nepilnu kilometru no Akmeņkalniem? Diemžēl laikam ir vēl ļaunāk. Jo neesmu pilsētā uz ielas, bet gan mežā, atrauta no visas pasaules. Manam izslēgtajam saziņas brīnumam, pakarinātam priedes zarā, vairs nav itin nekādas vērtības.

Beidzot esmu apjēgusi, ka es pati nemaz nevaru izsaukt palīdzības dienestu, jo mans glābējs, mazā vienīgā saiknīte ar ārpasauli, ir man pavisam tuvu, tomēr nav paņemama rokās. Mazā, melnā kastīte pašlaik, aizsprausta aiz groza malas starp saulsardzeņu vēdekļiem un brūnajām baraviku galviņām, ir mirusi. Pati to šorīt padarīju mēmu un nevienam neizsniedzamu. Jau tā sāpošo ķermeni sāk pārņemt spēja uztraukuma drudzis. Vispirms tas iemetas pirkstos, aizlien līdz elkoņiem, tad sāk raustīt kājas un jau krata visu augumu, sagādājot vēl neciešamākas sāpes.

Dagnij, tikai, lūdzu, bez panikas!

Kas to teica? Ne jau mans Ego, kurš pēc šī atklājuma sagumis sūnās kā pārduurts balons. Vai Verners? Liekas, pašlaik dzirdu sava vīra nosvērto balsi atplūstam kaut kur no tālienes. Lai arī tonis kā vienmēr nedaudz pamācošs, taču šoreiz tas vairs nemaz nekaitina. Man gribas satvert šīs skaņas, tās apkampt, pieglaust pie kaistošās sejas un turēt cieši jo cieši. Taču nav jau ko, jo it kā dzirdētie vārdi laikam bijuši tikai pašas bezapziņā dzimušais mierinājums, cenšoties iedvest drosmi un glābt to, kas vairs nav glābjams. Mans skatiens, izmisumā meklējot, kur aizķerties, atduras pelēko mākoņu klājienā, kas zemu nogūlis virs purva kroplajiem kociņiem. Pa kuru laiku? Vairs ne saules, ne cerīgā debesu ziluma. Vienīgi spiedošajā klusumā ietrīsuļojas sīka, saraustīta skaņa, kas atgādina papīra strēmeles švīkstoņu. Es cerīgi paceļu galvu un vēršu skatu uz grāvja pusi, taču tur virs ūdens, viena otru it kā ķircinot, lidinās divas spāres. Drusku sānis, kur vairs nesniedzas mans skatiens, atskan plunkšķis, it kā ūdenī tiktu iemests akmens. Bet

nav, diemžēl neviena metēja tuvumā nav, tātad vai nu tas bija vārdes lēciens, vai arī grāvī kaitējas no ezeriņa atpeldējušās zivis. Lielajās priedēs čaklais meža strādnieks dzenis atkal uzsācis darbu, jo atskan ritmiski un spēcīgi klauvējieni, arī tuvējās purva priedītēs sāk vītrokāt kāds putns. Ja labi ieklausās, tālumā kaut kas vidzina un čirkst – tātad jāatzīst, ka purvs un mežs kā vienmēr ir dzīvības pilns. Visapkārt putni, kukaiņi, abinieki, zivis. Mierinu sevi, ka nemaz te neesmu viena. Neesmu aizlidojusi ne kosmosā, ne nokļuvusi uz tumšas, neapdzīvotas planētas, kā rīta agrumā biju sapņojusi.

Vispirms vajag visu apsmadzeņot. Nemēdz būt tādas situācijas, no kurās nav nevienas izejas.

Iespējams, ka arī šie vārdi kādreiz dzirdēti no Vernera, bet nu apzinos, ka skaļi tos pasaku es pati.

Tā, lūk! Cilvēks nevar pazust gaišā dienas laikā. Man turpinās zvanīt, es neatbildēšu, visi satrauksies un tūlīt sāks meklēt. Mans Ego uz brīdi paceļ nolaistos spārnus un cerīgi lūkojas apkārt, bet tad atkal glēvi atkrīt sūnās.

Kas? Kurš mani meklēs? Verners ir tālu projām, un esmu izdarījusi visu – esmu izspēlējusi augsta līmeņa konspirācijas spēli, lai neviens no tuviniekiem nezinātu, kurp īstenībā esmu devusies. Vienīgi to zina... Jā, bet tam vairs nav nekādas nozīmes, jo šis cilvēks jebkurā gadījumā klusēs.

Nespēkā un izmisumā piekļauju vaigu purva cinim. Sūnas ir pievilgušas ar mitrumu un nedaudz veldzē kā skrūvspilēs saspiestos deniņus.

Dievs, kur tu pirmīt biji, kāpēc mani nebrīdināji, kāpēc nepasargāji? Es no bezspēcības un izmisuma šņukstu. Zinu, ka mēdzu būt gan vieglprātīga un gaisīga, gan

asa un neiecietīga, bet tādu sodu par savu dumjo atriebības kāri gan neesmu pelnījusi! Šajā brīdī apzinos arī to, ka Dieva vārdu neesmu piesaukusi jau gadiem ilgi, jo patiešām nav bijis tādas vajadzības.

Neviens mani nedzird. Ja nu vienīgi mazā, melnā vabolīte, kas izlīdusi no sūnas un kā lokatorus groza garas ūsas. Pēkšņi virs gludās, spožās muguras paceļas cieti spārniņi, un kukainis jau ir gaisā. Vabole apmet loku man virs deguna un aizlido uz grāvja pusi. Brīva, neatkarīga un katrā ziņā apmierināta ar sevi.

Vai es pašlaik varu vainot Visuvareno? Un viņam pār-mest, ka ļāvis man iekrist tikpat kā lamatās, pazaudēt to laimes, bezrūpības un pašapzinīguma izjūtu, kurā tinos kā glāsmainā zīdā līdz pat vakardienai, līdz tam brīdim, kad notika

tā nolādētā tikšanās!